

La dimissió de Suharto no garanteix canvis

La dimissió del president d'Indonèsia, el general Suharto, en benefici del vice-president del país, Yusuf Habibie, no significa necessàriament una obertura del règim dictatorial.

ANTONI CASTEL

El general Suharto, el botxí dels comunistes l'any 1966, ha deixat la presidència d'Indonèsia. Abandonat pels seus amics, especialment els Estats Units, i pels militars, Suharto ha deixat el càrrec al vice-president Yusuf Habibie, un tecnòcrata que no és ben vist pel Fons Monetari Internacional (FMI) perquè defensa la continuïtat del sector públic i rebutja algunes de les mesures de xoc dictades per l'organisme internacional de crèdit.

Suharto és el primer dirigent damnificat per la crisi monetària que va afectar el sud-est asiàtic l'any passat. Mentre l'economia de Corea del Sud es va recuperar del cataclisme gràcies al sanejament dels grans consorcis amb peus de fang (els *chaebols*), la d'Indonèsia es va enfonsar sense que l'entorn del president Suharto reaccionés. La fi del miracle indonesi va accelerar una crisi política latent, que va tenir una de les primeres manifestacions en la rebel·lió, ara fa dos anys, de Megawati Sukarnoputri, la

filla de l'ex-president Sukarno, que va denunciar els excessos del règim i la capacitat depredadora dels cinc fills de Suharto. L'anomenada "Passionària" indonèsia va ser destituïda de la presidència del Partit Democràtic Indonesi (PDI) el juny del 1996, en una maniobra propiciada per Suharto mateix. El PDI és una de les tres úniques formacions polítiques autoritzades pel règim de l'ex-president i que tenen representació al Parlament.

La revolta que ha enderrocat Suharto va ser força espontània. Va sorprendre tant un règim anquilosat, que el març havia reelegit Suharto per a un setè mandat, com l'oposició, tant l'autoritzada com la que no. Megawati, la gran esperança, no va aparèixer durant les protestes estudiantines. En canvi, sí que les va capitalitzar Amien Rais, un dirigent musulmà que va preferir suspendre la marxa del dia 20 per evitar un bany de sang, un nou Tiananmen, als carrers de Djakarta.

Ara, la dimissió de Suharto no garanteix l'obertura del règim. Al contrari, Habibie ha crescut a les faldilles

Yusuf Habibie, el nou president d'Indonèsia, és un tecnòcrata no gaire ben vist pel Fons Monetari Internacional. La successió no sembla pas que hagi de propiciar l'obertura de règim.

del dictador caigut i ha avallat la política econòmica que ha arruïnat un dels països més rics del sud-est asiàtic. Habibie només sembla disposat a matar el pare, si els Estats Units continuen pressionant per demanar més democràcia, cosa que no sembla factible, o si l'oposició aprofita el descontentament popular per exigir reformes polítiques. En tal cas, s'hauria de veure quina seria la resposta dels militars, que han permès la caiguda de Suharto, però que no volen acceptar més "primaveres" a Djakarta.

Això no obstant, el president Habibie haurà d'actuar amb celeritat per reactivar una economia amb greus fallades estructurals, paralitzada pels mesos de revolta, l'enfonsament del sistema financer i la desconfiança dels inversors estrangers i de l'odiada comunitat xinesa. La seva supervivència i la del règim que representa depenen més de com afronti les reformes econòmiques que no pas de la resposta d'una oposició desorientada que ha demostrat la seva feblesa en totes aquestes manifestacions.